

c. Det er ikke i ligningsloven angivet, hvornår man er omfattet af *rejsebegrebet*, eller hvad der skal forstås ved rejseudgifter. Ligningsrådets rejsebegreb bygger oprindeligt på samme synspunkter, som ligger til grund for Finansministeriets rejsegodtgørelse, nemlig at man bør have dækning for de merudgifter på grund af arbejdet, som skyldes, at man af arbejdsgiveren udsendes på tjenesterejser til et andet sted end den normale arbejdsplads. Rejsebegrebet er imidlertid heller ikke udtrykkelig defineret i Ligningsrådets rejsecirkulære, og praksis har ikke været helt entydig. Hertil kommer, at Højesteret i en dom af 30. august 1996 vedrørende en ansat ved Storebæltprojektet har truffet en afgørelse, der går ud over det hidtidige snævre rejsebegreb. Efter Højesterets dom er man ikke udelukket fra at få rejsegodtgørelse, alene fordi man er ansat direkte på den pågældende arbejdsplads. Der er således behov for i loven at fastsætte en mere præcis definition af hvilke udgifter, der er omfattet af det område, hvor Ligningsrådet kan fastsætte standardgodtgørelsessatser.

3. De fremtidige regler

a. Rejsebegrebet – rejseudgifter

Den tidligere varierende praksis og Højesterets dom viser, at det er meget vanskeligt i praksis at operere med et krav om, at det er en forudsætning for at være på rejse, at den pågældende udsendes fra den »normale« arbejdsplads. I mange situationer vil dette kriterium heller ikke i praksis kunne benyttes til at udskille de personer, der påføres større udgifter end andre, på en arbejdsplads. Rejsebegrebet kan således ikke begrænses til tilfælde, hvor en lønmodtager f.eks. midlertidigt udsendes fra sit kontor i Danmark til et møde i udlandet eller af arbejdsgiveren udsendes fra et værksted i Jylland til en byggeplads på Sjælland.

Det foreslås derfor, at kravet om, at der skal være tale om udsendelse fra en arbejdsplads til en anden arbejdsplads fuldstændig opgives, således at Ligningsrådets adgang til at fastsætte standardsatser for godtgørelsen som udgangspunkt kommer til at omfatte:

Alle lønmodtagere, der påføres merudgifter, fordi lønmodtageren på grund af afstanden mellem bopæl og arbejdssted ikke har mulighed for at overnatte på den sædvanlige bopæl.

Denne afgrænsning medfører en udvidelse i forhold til det snævre tjenesterejsebegreb. De erhvervsgrupper, der typisk har mindre udgifter og tidligere var omfattet af Ligningsrådets særregler, vil derfor blive omfattet af de almindelige rejsesatser, hvis der ikke fastsættes nye særregler.

b. De særlige erhvervsgrupper

For at sikre, at Ligningsrådet har mulighed for at tage hensyn til særlige forhold og til udviklingen i samfundet, foreslås det, at Ligningsrådet skal kunne fastsætte *særlige regler og satser* for forskellige erhvervsgrupper. Ligningsrådet bør også have mulighed for at undlade at fastsætte en standardsats for erhvervsgrupper, der i praksis ikke påføres merudgifter af betydning, eller som har så varierende udgifter, at det ikke er muligt at fastsætte en fælles sats. Hvis en gruppe er undtaget fra den almindelige sats og ikke er omfattet af en særlig sats, kan eventuelle merudgifter kun godtgøres skattefrit af arbejdsgiveren som refusion af de faktiske udgifter eller fratrækkes ved indkomstopgørelsen mod dokumentation af deres størrelse. Ligningsrådet bør endvidere have mulighed for at fastsætte satser, der er højere eller lavere end den almindelige standardsats, hvis der er behov for dette. Skatteministeriet vil dog tilstræbe i indstillingen til Ligningsrådet at foreslå så få satser og så enkle regler som muligt.

c. Midlertidighed

I det tidligere rejsebegreb var det en forudsætning, at der var tale om et midlertidigt arbejde et andet sted. Efter en vis tid bliver forholdene permanente, så man stort set kan undgå merudgifter. Hverken den nuværende lovbestemmelse eller cirkulæret indeholder dog nogen angivelse af, hvor lang tid, der kunne være tale om. Der bør derfor fastsættes en *tidsbegrænsning i loven*, således at der derefter kun kan udbetales skattefri refusion imod dokumentation af de faktiske merudgifter. Det foreslås, at tidsbegrænsningen fastsættes til 2 måneder for midlertidige arbejdssteder i Danmark og 4 måneder i udlandet.

En sådan tidsbegrænsning vil næppe have særlig betydning for egentlige tjenesterejser, som normalt er af kortere varighed. Hvis det fra begyndelsen er klart, at der er tale om en permanent arbejdsplads for den pågældende, kan der ikke udbetales skattefri rejsegodtgørelse. I andre tilfælde vil reglen medføre, at den skattefri godtgørelse må ophøre, når perioden er udløbet, uden at det er nødvendigt at afgøre, om arbejdsstedet er blevet permanent. Med en fast tidsgrænse kan det bedre accepteres, at den ansatte og arbejdsgiveren i nogle tilfælde har mulighed for at omdanne skattepligtig løn til skattefri godtgørelse, da det kun kan ske i en begrænset periode. Efter udløb af tidsgrænsen kan der kun blive tale om skattefri refusion af faktiske merudgifter eller evt. fradrag for dobbelt husførelse.